ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ὁ Μέγας Ναπολέων καὶ ὁ ναύαρχος Μπρουΐξ. — Μία φοβερὴ σκηνὴ μεταξὺ Αὐτοκράτορος καὶ ναυάρχου. — Ἡ θάλασσα μουγγρίζει ἔξω ἀπό τὴ Βουλώνη... — Ἡ συμφορὰ τοῦ Γαλλικοῦ στόλου. — Ὅπου τὸ τρίκωχο καπέλλο τοῦ νικητοῦ τοῦ Μαρέγκο ναυαγεῖ οἰκτρῶς. — Ἕνα πεῖσμα ποὺ προκαλεῖ μιὰ τρομερὴ καταστροφή.

Τὸ Φεβρουάριο του 1809 ὁ Μ. Ναπολέων ἔφτασε μὲ τὴν ἀκολουθία του στὴ Βουλώνη γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ γαλλικὸ στόλο. Διέταξε ἀμέσως ὅπως ὅλος ὁ στόλος ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀγκυροβολίο του καὶ ἀνοιχθῆ στὸ πέλαγος ὅπου θὰ τὸν ἐπιθεωροῦσε.

Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ στόλου ναύαρχος Μπρουΐξ ἔλαβε τὴ διαταγὴ αὐτὴ τοῦ Αὐτοκράτορος ἀπάντησε μὲ ἀταραξία ὅτι «λυπεῖται πολύ, ἀλλὰ ἡ ἐπιθεώρησις αὐτὴ δὲν θὰ γείνῃ σήμερα». Καὶ ἑπομένως κανένα σκάφος τοῦ Γαλλικοῦ στόλου δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὸ ἀγκυροβολίο του.

Ὁ Ναπολέων, γυρίζοντας ἀπὸ τὸν περίπατό του συνήντησε τὸ Ναύαρχο καὶ ἀμέσως ἄρχισε μιὰ τρομερὴ σκηνὴ μεταξύ τους.

— Κύριε Ναύαρχε, λέει ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ταραγμένη φωνή, γιατὶ δὲν ἐξετελέσατε τὶς διαταγές μου;

Ὁ Μπρουΐξ ἐχαιρέτησε μὲ σεβασμὸ καὶ ἀπήντησε :

— Μεγαλειότατε, ἀπὸ ὥρα, σὲ ὥρα θὰ ξεσπάσῃ φοβερὴ θύελλα στὸ πέλαγος... Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸ βλέπει, βέβαια... Θέλετε νὰ ἐκθέσετε σὲ φανερὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ τόσων γενναίων ἀνδρῶν;

Καὶ πράγματι, ἡ πυκνότης τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τὰ ὑπόκωφα μουγγρητὰ ποὺ ἀκούγονταν ἀπὸ μακρυά, ἐδικαιολογοῦσαν ἐντελῶς τοὺς φόβους τοῦ πεπειραμένου Ναυάρχου.

— Κύριε, ἀπήντησε ὁ Ναπολέων περισσότερο ὀργισμένος, ἐπαναλαμβάνω τὶς διαταγές μου καὶ ἀπαιτῶ νὰ τὶς ἐκτελέσετε ἀμέσως, χωὶς ἀντιλογία ! Ἡ συνέπειες, ἀποβλέπουν μόνον ἐμένα. Ὑπακούσατε !

— Μεγαλειότατε, δὲν θὰ ὑπακούσω.

— Ναύαρχε, εἶσθε αὐθάδης !

Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ, τρέμοντας ἀπὸ θυμό, μὲ τὸ μαστίγιό του στὸ χέρι, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ Ναύαρχο ἀπειλητικός. Τὸ μαστίγιο ὑψώθηκε στὸν ἀέρα. Ὁ Ναύαρχος ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους καὶ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, φυλαχθῆτε !

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ναυάρχου Μπρουΐξ ἦταν χλωμό, ἀλλ' ἡ φωνή του σταθερή. Ὅλοι οἱ παριστάμενοι εἶχαν παγώσει ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Ὁ Ναπολέων ἀκίνητος καὶ μὲ τὸ χέρι ὑψωμένο, ἐκάρφωσε τὰ μάτια του στὸ Ναύαρχο, ποὺ διατηροῦσε ἀκόμη τὴν ἀπειλητική του στάσι:

Τέλος ἔρριξε χάμου τὸ μαστίγιό του, ὁ Ναύαρχος Μπρουΐξ,ἄφησε τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του, καὶ βγάζοντας τὸ καπέλλο του στάθηκε σὲ προσοχὴ περιμένοντας νὰ ξεσπάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος ἐστράφη πρὸς τὸν παριστάμενο ὑποναύαρχο Μαγκὼν καὶ εἶπε :

— Κύριε ὑποναύαρχε, νὰ ἐκτελέσετε ἀμέσως τὴν κίνησι τοῦ στόλου ποῦ διέταξα !

Καὶ ξαναρίχνοντας τὰ βλέμματά του στὸ Ναύαρχο Μπρουΐξ, ἐπρόσθεσε :

— Σεῖς, κύριε, νὰ ἐγκαταλείψετε τὴ Βουλώνη ἐντὸς 24 ὡρῶν, καὶ ν' ἀποσυρθῆτε στὴν Ὁλλανδία... Πηγαίνετε !

Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγύρισε τὴ ράχη καὶ ἀπεμακρύνθη ἀμέσως.

Ἀκολούθησε λιγόστιγμη σιωτὴ καὶ ἀκινησία. Ἔπειτα μερικοὶ ἀξιωματικοὶ ἔσφιξαν τὸ χέρι τοῦ Ναυάρχου ποὺ τοὺς ἀποχαιρετοῦσε, πηγαίνοντας στὴν ἐξορία.

***

Ὁ ὑποναύαρχος Μαγκών, ποὺ ἀνέλαβε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ διοίκησι τοῦ Στόλου, ἐξετέλεσε τὴν διαταχθεῖσαν κίνησιν.

Τὰ πράγματα ὅμως συνέβησαν ὅπως τὰ προεῖπε ὁ πεπειραμένος Μπρουΐξ. Ἡ θύελλα ἐξέσπασε σὲ λίγο τρομερή. Τὰ κύματα ὑψώθηκαν τεράστια. Περισσότερες ἀπὸ εἴκοσι κανονιοφόροι τοῦ στόλου γεμᾶτες ναῦτες ἐναυάγησαν. Ἀπὸ τὴν ξηρὰ ἄκουγαν τὶς ἀπελπιστικὲς φωνὲς τῶν πνιγομένων, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς δώσουν βοήθεια. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε γίνει τόσο μεγάλη καταστροφὴ στὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ὁ Ναπολέων βλέποντας τὴν καταστροφὴ ἔτρεξε μὲ τὴν ἀκολουθία του στὴν παραλία. Ἐκεῖ εἶδε ἄπειρο πλῆθος κατοίκων συναθροισμένο στοὺς ἀπόκρημνους βράχους νὰ κοιτάζῃ τοὺς ναυαγοὺς καὶ νὰ κλαίῃ. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς πνιγομένους ναῦτες ἦσαν παιδιὰ τῆς Βουλώνης. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἄκουγε τοὺς θρήνους καὶ τὶς κατάρες τῶν γυναικῶν ποῦ τὶς ἔφερνε ὁ ἀγέρας στ' αὐτιά του. Εἶδε ἀκόμη τοὺς λικοὺς καὶ στρατηγοὺς τὸν οἱ χιζαν, νὰ χλωμιάζουν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Τότε ἐκατάλαβε τὸ λάθος στὸ ὁποῖο τὸν εἶχε ὁδηγήσει τὸ παράλογο πεῖσμα του καὶ θέλησε νὰ δώσῃ ἕνα παράδειγμα αὐταπαρνήσεως. Ἐπροχώρησε λοιπὸν σὲ μιὰ ναυαγοσωστικὴ βάρκα, ποὺ τὴν ἔσπρωχναν γιὰ νὰ τὴν ρίξουν στὴ θάλασσα μερικοὶ ναυτικοὶ ἀποφασισμένοι νὰ πηδήσῃ μέσα. Ἕνας αὐλικὸς τόλμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ λέγοντας :

— Μεγαλειότατε, συλλογισθῆτε τὸν κίνδυνο...

— Ἀφῆστε με ! Ἀφῆστε με ! ἐφώναξε. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ σώσουμε τοὺς ναυαγούς...

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἐπήδησε μέσα στὴ βάρκα. Ἀμέσως ὅμως ἡ βάρκα ἐγέμισε νερό. Τὸ κύματα ξεσποῦσαν πάνω της καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ νερά.

Ἕνα κῦμα, δυνατώτερο ἀπὸ τ' ἄλλα, ἔρριξε τὸν Αὐτοκράτορα, σὰν ἄχυρο, στοὺς βράχους. Ὁ Ναπολέων χτύπησε στὸ πρόσωπο καὶ στὸ ἀριστερὸ χέρι. Τὸ τρίκωχο καπέλλο του παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ κύματα καὶ ἐξαφανίστηκε.

Ἀλλὰ τὸ θάρρος αὐτὸ ἠλέκτρισε τοὺς παρισταμένους ἀξιωματικοὺς,ναῦτες καὶ πολῖτες· καὶ ὅλοι ἄρχισαν νὰ μπαίνουν στὶς βάρκες γιὰ νὰ σώσουν τοὺς ναυαγούς.

Μολαταῦτα ἡ καταστροφὴ ἦταν μεγάλη. Λίγους μόνο ἀνθρώπους κατώρθωσαν νὰ σώσουν μὲ πολλοὺς ἀγῶνες καὶ κινδύνους.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ θάλασσα ἔβγαλε στὴν παραλία 230 πτώματα καὶ τὸ τρίκωχο καπέλλο τοῦ νικητοῦ τῆς μάχης τοῦ Μαρέγκο.

Πένθος γενικὸ εἶχε ἁπλωθεῖ στὴ Βουλώνη. Τὰ ὑπόκωφα μουγγρητὰ τῶν ἀνδρῶν, ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος, ἔσμιξαν μὲ τοὺς θρήνους καὶ τὶς κατάρες τῶν μανάδων καὶ τῶν ἀδελφῶν. Κλεισμένος σ' ἕνα δωμάτιο ὁ Ναπολέων, δάγκωνε τὰ χείλη ἀπὸ τὴ λύσσα του, καὶ δὲ δεχότανε κανένα. Τέλος διέταξε νὰ μοιράσουν χρηματικὰ βοηθήματα στὶς οἰκογένειες τῶν ναυαγῶν καὶ ἔφυγε νύχτα καὶ ντροπιασμένος ἀπὸ τὴ ναυτικὴ αὐτὴ πόλι, στὴν ὁποία ἔφερε—ὅπως παντοῦ ἀπ' ὅπου πέρασε — τὴ συμφορὰ καὶ τὴν καταστροφή...

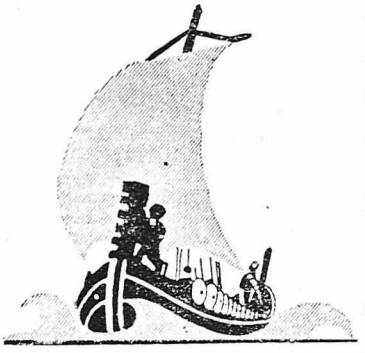

*

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΓΕΛΑΣΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μᾶρκος ἦταν ἔμποροι κ' οἱ δυὸ καὶ φίλοι.

Τὰ ἐμπορικά τους γειτόνευαν καὶ βλεπόντουσαν συχνά. Περνοῦσαν τὴν ὥρα τους φλυαρώντας ἢ προσπαθώντας ποιός νὰ παίξῃ τὸ νοστιμώτερο παιγνίδι στὸν ἄλλο. Μιὰ βροχερὴ χειμωνιάτικη μέρα ὁ Μᾶρκος μπῆκε στὸ ἐμπορικὸ τοῦ φίλου του κι' ἔκατσε κοντὰ στὴ θερμάστρα. Σὲ λίγο μπῆκε μέσα καὶ μιὰ κυρία ἀριστοκρατικὰ ντυμένη, σωστὴ ἀρχόντισσα, ζητώντας ἔρανο γιὰ τὰ ὀρφανὰ παιδάκια κάποιου ἀσύλου. Ὁ Γιάννης γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ καὶ νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀμηχανία τοῦ φίλου του τῆς εἶπε :

— Κυρία, ἐγὼ εἶμαι ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος, ζητῆστε ἀπὸ τὸν καταστηματάρχη ποὺ στέκεται κοντὰ στὴ θερμάστρα.

Ἡ κυρία πλησίασε τὸ Μᾶρκο. Ἐκεῖνος εἶχε ἀκούσει τὴ συνομιλία τους καὶ τὴ ρώτησε εὐγενικά :

— Καὶ τί σᾶς δίνουν οἱ ἔμποροι, κυρία μου ;

— Μισὴ λίρα ὁ καθένας, ἀλλὰ δεχόμαστε καὶ μικρότερα ποσά.

Τότε ὁ Μάρκος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιάννη ὁ ὁποῖος γελοῦσε μέσα του μὲ τὸ πάθημα τοῦ φίλου του καὶ τοῦ εἶπε σοβαρά :

— Γιάννη,δῶσε στὴν κυρία μιὰ λίρα ἀπὸ τὸ συρτάρι.

Καὶ ἀπευθυνόμενος στὴν κυρία, ἐπρόσθεσε :

— Πηγαίνετε, παρακαλῶ, νὰ πληρωθῆτε ἀπὸ τὸν ὑπάλληλό μου..

Ὀκαϋμένος ὁ Γιάννης ἀναγκάστη κε νὰ πληρώσῃ στραβοκυττάζοντας τὸ φίλο του ποὺ γελοῦσε τώρα κατάκαρδα γιὰ τὸ παιγνίδι ποὺ τοῦ παιξε.